

JÚNIUS 4.

„Akkor ezt mondta az Úr Salamonnak: Mivel ez történt veled, és nem tartottad meg a velem kötött szövetséget, sem rendelkezéseimet, amelyeket adtam neked, azért én ki fogom szakítani a kezedből az országot, és a szolgáltnak adom”. (I.Királyok 11,11 és 32)

A Szentírásban leírtak szerint, Salamon birodalma a régió erős és gazdag középhatalma volt, amelynek a környezetében alárendelt népek éltek, elfogadva a zsidó ország meghatározó voltát. Ezt az tette lehetővé, hogy Salamon, az ifjú király engedelmes szívet (bölcsséget) kért Istentől, akitől ígéretet is kap, hogy amit nem kért: hosszú életet, gazdagságot, ellenségei életét, azt is megkapja az Úrtól. Katonailag és gazdaságilag erős országgá alakul Izrael, s uralkodója bölcsességének messze földön híre ment. Még Sába királynője is felkeresi, aki látva, hogy a hallott híradásokat felülmúlja a valóság, ezt mondja: *Áldott legyen Istened, az Úr, aki kedvét lelte benned, és Izrael trónjára ültetett!* Az országa erejét, saját gazdagságát – a kor, de leginkább a pogány uralkodók szokása szerint – feleségek százaival igyekezett „kihangsúlyozni”. Ezek között, a fáraó lánya mellett, ott voltak a környező népek vazallus uralkodóinak lányai is, akik hozták magukkal otthoni bálványaikat is. Róluk Isten ezt hagyta meg Izrael fiainak: *Ne keveredjtek közéjük, és ők se keveredjenek közétek,*

mert az ő isteneitekhez hajlítják szíveteiket! Salamon öregkorára már nem csupán házi oltárok, hanem áldozó halmok is álltak a Jeruzsálemmel szemben levő hegyen, amelyeket maga a király építtetett. **Izrael, majd' háromezer évvel ezelőtt, „multikulturális” országgá lett.** A hitében meggyengült országot sem gazdagsága, sem hadereje nem tudta megmenteni a romlástól, mert Isten mondotta ítéletet föltette. Az addig vazallusként hűséget mutató országok királyai kezdik el támadni a hitében, lelki erejében és önbecsülésében megrendült országot. Ez a sorsa népnek, közösségnek és egyénnek egyaránt, ha nem Isten akaratának, hanem a kor divatjának, pogány népek elvárásainak kíván megfelelni! Isten maga közli a hűtlen királlyal: **azért én ki fo-**

gom szakítani a kezedből az országot, és a szolgáltnak adom. Dávidért azonban Júdát meghagyja Roboámnak, Salamon fiának, de a többi törzs Jeroboámnak, Salamon szolgájának uralma alá kerül. Salamonban fel sem merül az önvizsgálat, bünbánat, megtérés gondolata. Annyira azonosult kora zsarnokainak gondolkodásmódjával, hogy a megoldást Jeroboám megöletésében látja. Milyen távol került Istentől?! Teljesen elfeledkezett már arról, hogy ő a trónörökös sorrendben mennyire hátul kullogott, s bár az ő elpusztítására is voltak tervek, de akit Isten kiválasztott, azt Ő meg is oltalmazza! Isten az Ószövetség népét nem csak két részre szakítja, hanem egyszer

Nagy-Trianon-kastély 52 méter hosszú és 7 méter széles folyosója, a La galerie des Cotelles. Itt írták alá a szerződést. - forrás ORIGO

majdnem 70, másodszer majdnem 2000 évre kitorlí az országok sorából. De 72 évvel ezelőtt ismét megengedte Izrael megalkulását, s mára ez az ország ismét a régió meghatározó hatalma!

Hogy van párhuzam az 1920. június 4-én, és a Salamon idejében történtek között, nem lehet nem észrevenni. A kérdés az, milyen tanulságot vonunk le belőle? Lássuk röviden miként lett történelmi hazánk soknyelvű – multikulturális országgá. Az Árpád-kor félelmetes trónviszályai között, és a tatárdúlás valósága mellett Isten megengedte, hogy az ország létrejöjjön, megmaradjon, sőt, újjáéledjen. Olyan királyok adtak, mint I.István, I. László, Könyves Kálmán, IV.Béla. Uralkodásuk idején az ország Dalmácia legdélibb területeit is magába foglalta.

Anjou királyaink, Károly-Róbert, aki 150 lovagjával Spalatonban szállt partra, s fia Nagy Lajos akinek uralkodása idején a régió nagyhatalmává lett az ország. Majd jön egy trónkövetelő, nápolyi László, aki a Dalmát területeket eladja Velencének. Elkezd szakadozni az ország! De már egyre nagyobb a török fenyegetés, amely Zsigmond király (aki a gazdag szepességi városokat elzalogosítja a lengyel királynak) uralkodásának végére a vazallus országok egy részét befolyása alá vonja, s Hunyady János idején az ország határán is megjelenik a közvetlen veszély. Mátyás király azért, hogy magát elfogadtassa Nyugat előtt, nem igazán figyel a déli határvidékre. Rövid távú sikereiért feláldozza a hosszú távú biztonságot. Eközben nagy számban telepednek be az ország területére a vazallus országok biztonságot kereső lakói, vállalva a szolgai életformát is. Mohács betetőzi ezt a folyamatot, s az azt követő időszakban három részre szakad az ország, de a Reformáció terjedése ad lelki, szellemi erőt és hátteret a nemzet megmaradásához. Az idegen nyelvű és érzelmű királyi ház 1918-ig képtelen

megérteni és elfogadni a magyar nemzeti erényeket, szabadságvágyat. A nemzet nagyjai halnak meg, vagy kényszerülnek száműzetésbe. Hogy a 90 százalékból protestáns magyarság lelki egységét megtörjék, a török kiűzését követően tömegével telepítenek svábokat, százasokat és más telepéseket a visszafoglalt területekre. Gyártják a vallásos legendákat (lásd Csíksomlyó), s vetik be az erőszak széles skáláját annak érdekében, hogy a lelki, szellemi szabadságban növekvő protestáns közösségeket megsemmisítsék. Teszik mindezt a többségében idegen nyelvű és érzelmű katolikus főpapi kar hathatós segítségével. A 18. század második felében a sok katolikus főúr birtokán csak a birtokos vallásán levő jobbagyokat tűrik meg, s inkább hoznak ide-

gen nyelvű szolgálatait, akik velük egy hiten vannak. Butka katolikus ura, nem tűrve jobbágya református vallását, katolizálásra vagy költözésre szólít fel és a Deregnőbe költözött helyére rutén népességet telepít, nyelvhatárt hozva létre az egymástól 5 kilométerre fekvő községek között.

Délről a 15. századtól folyamatos a csendes ortodox betelepülés, ami szerb és oláh nyelv térfoglalását jelenti. Ez az 1849-49-es események idején azt eredményezi, hogy a betelepültek leszármazottainak nagy tömegei fordulnak a magyar nemzet ellen. Nagyenyed története nem hagy kétséget afelől, hogy itt egyre nyilvánvalóbb honfoglalás történik az őshonos nemzet kiirtásától sem riadva vissza. *A várost 1849. január 8-a és 17-e között az Axente Sever és Simion Prodan muzsuházai pópák-vezette román felkelők elpusztították. A lakosság nem hitte, hogy az addig békés románok bánthatják őket.*

Az ortodox karácsony másnapján, éjszaka elszabadult a pokol. 800-1000 védtelen embert mérszároltak le helyben, nem kímélve csecsemőt, nőt, aggastyánt sem. A felszabaduló jobbágyok távolról sem versenyezhetnek a különféle kiváltságokkal bíró idegen telepesekkel. Ennek szomorú következménye százezrek kivándorlása Amerikába. Bár felismerik az évszázados vakság eredményét, de Magyarország elidegenítésének egy nyelvtörvénynyel, liberális életfelfogással, kommunista métellyel, és az idegen lelkű uralkodó érdekeinek, szinte feltétel nélküli kiszolgálásával akarnak gátat vetni. Az eredmény ismert: 1920. június 4. A győztes mindent vinne, de Isten nem enged mindent vinni. Ad esélyt a megmaradásra, megtérésre, megújulásra, annak ellenére, hogy mind a mai napig ott van a multikulturális kisebbség, akik pénzért hatalomért bárkinek kiszolgáltatták a népet-országot, akik, ha Kelet fizet jobban,

oda szegődnek, ha Nyugat fizet többet azonnal „színt” váltanak. De nem ezekre kell figyelniük, mert ők nem Isten szerint gondolkodnak. Nemzetünk megmaradásának feltétele az Ige üzenetéhez való igazodás és az évezredes tapasztalatok alapján Isten kegyelmébe vetett hit. Erre tanít I. István, I. László, IV. Béla, Károly Róbert, Nagy Lajos, Bocskai, Bethlen, Rákóczi élete és szolgálata is. Megváltónk így foglalja össze: „Ne félj, csak higgy!” Bár a mai multikulturális eszme az ostor és mézes madzag elve alapján ma is csábít-fenyegtet mi a 46. Zsoltár szavaival: **„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. ..Népek háborognak, országok inognak, ha az Úr mennydörög, megretten a föld. Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön.”**

Csoma L

Kegyetlen az Isten?

„Onnan azután elment (Elizeus) Bételbe. Amikor az úton fölfelé ment, fiatal fiúk jöttek ki a városból, és így csúfolták őt: Menj föl, kopasz! Menj föl, kopasz! Ő azonban hátrafordult, rájuk nézett, és megátkozta őket az Úr nevében. Ekkor két medve jött ki az erdőből, és szétszaggatott közülük negyvenkét gyermeket. Innen felment a Karmel-hegyre, onnan pedig visszatért Samáriába.” (2 Kir 2,23-25).

Még ilyen! Isten embere, a próféta megátkozta a gyermekeket?! S ennek következtében széttépik őket a medvék?!

Sokunk számára idegen ez a történet és nehezen értük meg.

Ne ragadd ki!

Való igaz, hogy ez a történet nehezen érthető, de itt Istenről és az emberről van szó. (Olvasd el az egész 3. részt!). Az a fontos, hogy úgy olvassuk, hogy meg is értjük. Ezért nem szabad kiragadni ezt a néhány verset, hanem a többivel kontextusban, összefüggésben kell olvasnunk.

A Királyok első könyvének utolsó fejezeteiben arról olvashatunk, hogy Izráel bálványimádásba süllyedt (Baált imádták). Isten felemelte szavát a bálványimádás ellen. Ez ellen küzd Elizeus próféta is. Izráel meg kellene, hogy fogadja Elizeus tanácsát. Ám Izráel ellenségesen viszonyul Elizeushoz.

Aztán azt látjuk, hogy Elizeus Bételbe megy. Miért megy éppen Bételbe? Bétel azt jelenti, hogy „Isten háza”. Ám Jeroboám király óta Bétel már nem Isten háza. Ott már bálványimádás és aranyborjú van.

Amikor Elizeus a bálványimádás ellen, a Baál tisztelete ellen fellép, tulajdonképpen ezzel provokálja „az aranyborjú” imádatának prófétáit. Ezt Isten nevében teszi.

Gyermekek

A bibliakutatók véleménye megegyezik abban, hogy ezek a gyermekek, akikről a 23. versben szó van, nem is voltak olyan kicsi gyermekek. A Biblia ezt a héber szót használja, amikor arról beszél, hogy József a börtönben van (1 Móz 41,12). Vagyis úgy beszél Józsefről, mint ifjúról. Egy pár év múlva ugyanis, már megkívánja őt Pótifár felesége. Kb. 20 éves lehetett. 17 éves volt, amikor az első álmodta az Úrtól (1 Móz 37,2).

Az a héber szó, amelyet itt a mostani Igében olvasunk egy olya ifjút jelenthetett, aki 40 éves is lehetett. Itt tehát olyan ifjacról lehet szó, akik már tudják, hogy mit tesznek, vagyis felelősek a tetteikért.

Nem lehetetlen, hogy annak a próféta-iskolának az ifjú tagjai voltak, akik „az aranyborjú” prófétaiskolához tartoztak. Ezek az ifjak szervezték az „aranyborjú” imádatának az istentisz-

teleti alkalmait Bételben.

Nagyon is tudatában voltak ezek az ifjak, hogy mit csinálnak.

A mostani történetben, melyről az Ige beszél, arról van tehát szó, hogy ki az „igaz” Isten. Az Úr, aki Izráellel szövetséget kötött, nem tűri el, hogy az ő népe más isteneket imádjon. Iszonyatos, borzalmas számára az, hogy az Ő választott népe az aranyborjút tiszteli Bételben. Isten haragja feltámad a nép ellen.

Az ifjak a tüzzel játszanak, amikor gúnyolják a prófétát és kopasznak nevezik.

Kopasz

Kopasz - ez ugye nem is egy gúnynév! Sok kopasz ember van a világon, olyannyira, hogy még világít is a fejük.

De vizsgáljuk csak meg, hogy kopasz lehetett-e Elizeus. Mint fiatal próféta, nem valószínű. De még ha kopasz is lett volna, ez nem volt látható, mert a férfiak fejfödőt viseltek.

„Kopasz” - ez azt jelentette, hogy előtünk, számunkra te belpoklos vagy. Ugyanis akik ebben a betegségben szenvedtek, elhullatták a hajukat és előbb-utóbb kopaszok lettek.

Amikor Elizeust kopasznak nevezték, azt juttatták kifejezésre, hogy ők nem tekintik Elizeust az Úr prófétájának. S nem kell nekik a szolgálata sem. Tűnj el előlünk! Tűnj el előlünk a te Is-

teneddel együtt!

Gúnyolók

Az ifjakat „gúnyolóknak” nevezzük itt. Ez az első zsolttárra emlékeztet bennünket. „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül.” (Zsolt 1,1).

A gúnyolódók, a csúfolódók elvetik Elizeust, mint prófétát és az Istenét is s úgy néznek rá, mint egy bélpoklosra. Akkor most tegyük fel a kérdést: Nem értek-e meg Isten ítéletére?! Ezek az ifjak Isten helyett a bálványisteneket és az azoknak való szolgálatot választották. Elvesztettek.

Elizeus számára világossá válik, hogy nem őt, hanem az Urat csúfolják. Itt nem egy személyes sértődöttségről van szó. Istent tették nevetségessé, Istent gúnyolták és Istent vették semmibe.

Mit teszel, ha a legjobb lelki barátodat gúnyolják? Bizonyos, hogy nem ezt mondd: „Köszönöm szépen.”

Elizeus számára Isten az ő legjobb lelki barátja volt. Isten tette őt prófétává,

hogy az Isten tiszteletére és dicsőségére szolgáljon. Elizeus megfordul és megátkozza az ifjakat az Úr nevében.

Nem tudjuk pontosan, hogy milyen szavakat használt. Nem tudjuk, hogy mit mondott. Reájuk nézett (24.v.). Lehet, hogy ekkor ilyesmit mondott: „Ha ti ezt teszitek, Isten megbüntet titeket.” Aztán továbbment és jött az Isten ítélete. Az erdőből két medve jött elő és negyvenkét ifjút megölt.

Negyvenkettő

Több mint valószínű, hogy ez a szám nem véletlen. Az ember száma a hat. Az Istené a hetes, mint a teljesség száma. 6 X 7 = 42.

Az ifjak, mint emberek Isten ellen harcoltak, Isten ellen emelték fel szavukat.

Ezt a számot a „büntetés számának” is vehetjük. Jakab levelében is találkozunk ezzel a számmal: Jakab 5,17. Ott azt olvassuk, hogy Illés imádságára 42 hónapig nem volt eső Izraelben. S ez Isten büntetése volt a hitetlenségük miatt. Erről van szó a Jel 11,2-ben.

Így tehát ezt a számot nem szó szerint kell venni. Ez egy jelképes szám és a halottakra vonatkozik.

Átkozni

Ezt a szót sokat használjuk, de keveset beszélünk róla.

Pál apostol ezt írja Gal 1,8-9-ben: „Viszont, ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetni is nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdetünk, legyen átkozott. Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet, azon kívül, melyet elfogadtatok, átkozott legyen.”

Ez megrettent bennünket. Amit itt olvasunk. Ettől nem szabadulhatunk. Csakis Jézus Krisztus által. Ő minden mi „átkunkat” magára vette. Ő általa van megtartásunk, Ő a mi megmentőnk. Aki Ő reá néz, az nem megy ítéletre. Ám az, aki kétségkedik, ugyanolyan vesztélyben van, mint a próféta-ifjak Bételben.

Csomay Árpád.

GYÜLEKEZETEINK életéből

Hitmélyítő és közösségépítő honlapot indított az újlóti református lelkész

Látogatható és olvasható az Újlóti Református Egyházközség honlapja. A főleg lelki megerősítő tartalmat közvetítő honlapot nagyrészt a koronavírus-járvány miatt bevezetett szigorú óvintézkedésekre reagálva indították el.

„Az óvintézkedések végett a templomainkat is be kellett zárni, a kialakult helyzetre való tekintettel kerestük a megoldást, ami által kapcsolatban lehetünk a hívekkel. A szükség nagy úr, megtanított erre is Önökért, mindnyájunkért, hogy eleget tegyünk az Ige szavának és egymás hite által tudjunk épülni így is, ilyen formában is!” – nyilatkozta a Felvidék.ma megkeresésére **Sándor Veronika**, az újlóti református lelkész.

Hozzátette: a gyülekezet jelentős része idősebbekből áll, őket különösen óvni kell ebben az időszakban, a család-

tagok közreműködésével próbálnak elektronikus formában hozzájuk is eljutni.

A honlap megszerkesztése és kivitelezése sok időt vett igénybe, mindez **Izsmán Jónás**, ipolysági református lelkipásztor hathatós segítségével valósult meg – folytatta Sándor Veronika.

A honlap tartalma kinyomtatható, ezáltal a számítástechnika világában kevésbé jártas gyülekezeti tagokhoz is eljut Isten ígéje.

A honlapon egyelőre három kategória található: igehirdetés, ének, hittan.

A hittan a gyermekeket célozza meg.

„A hit és az elmélyülés nagyon fontos ebben az időszakban, ha be is zárult az iskola és a templom, a célunk az, hogy továbbra is közel maradjunk Istenhez” – emelte ki. Ennek értelmében a honlapra leckék, házi feladatok kerültek fel.

Az újlóti gyülekezetben sok gyülekezeti tag szeret énekelni, ez is egyfajta imádság – jelezte. Így nem maradhattak el a lelkeket erősítő énekek sem.

A harmadik kategóriába igehirdetések kerültek fel. A honlapon már olvasható húsvéti igehirdetés is. Mint az igehirdetéssel kapcsolatban a lelkésznyó kifejtette: igyekezett olyan áhítatot, igehirdetéseket beszerkeszteni, melyek hitmélyítően hatnak e bizonytalan időszakban.

„Isten közelében van erőnk Krisztus-

ban, a félelem és pánikkeltés helyett megnyugvást tudunk lelni” – magyarázta. Mint elmondta: Isten vezetésével igyekszem biztató igeverseket magyarázni, melyek támaszul szolgálhatnak a nehéz időszakban.

A koronavírus-járvány miatt kialakult helyzetre gyorsan kellett reagálni a lelkipapároknak is. Egyrészt ez a szituáció hívta életre az elektronikus eszközök használatát a közösség hitbéli erősítése érdekében.

„Továbbá elhatároztam, hogy minden egyes nap telefonon felkeresek legalább egy gyülekezeti tagot, lelki és hitbéli erősítést és bátorítást nyújtva számukra” – emelte ki Sándor Veronika.

Az Érsekújvári járásban lévő Újlóti

Református Egyházközség a Barsi Református Egyházmegyéhez tartozik. A gyülekezet választói névjegyzéke mintegy százötven nevet tartalmaz, e létszámával az egyházmegyén belül erősnek és nagyinak számít.

Mint jelezte: „Jobban az idősebb generáció alkotja a gyülekezetet, sajnos a fiatalok jelentős része külföldön keresi a megélhetését. A most beindított honlap részben a külföldre vándorolt egykori újlótiaknak is szól, őket is megszólítjuk. Tényleg mindenkit szeretnék elérni a weblapunkkal.”

Mint említettük, a hétfőgőn indul el az oldal. Folyamatosan dolgoznak a bővítésén. A tervekkel kapcsolatban Sándor Veronika kifejtette: versekkel, imád-

ságokkal, a gyülekezetet bemutató történetekkel szeretnék bővíteni, lépésről lépésre haladnak a céljuk felé.

„Kívánom, Istenünk gazdag áldása kísérje ezen szolgálatot is, őrizzen meg mindnyájunkat az Úr, vigyázzon ránk s adja meg kegyelméből, hogy újra találkozhassunk és együtt tudjuk dicsőíteni Őt lakóhelyén!” – szölt üzenetként a gyülekezet felé.

A honlap nemcsak a helyi gyülekezetnek szól! Nézzünk szét rajta bátran, az alábbi linken érhető el a honlap.

<https://lot.magveto.sk/>

Pásztor Péter / www.felvidek.ma

Együtt az evangélium szolgálatában

Fazekas Lászlót, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökét kérdeztük Trianonról, a nemzeti összetartozásról és a magyar református egységről.

– Ablonczy Balázs magyarországi történész szerint a trianoni békediktátum századik évfordulóján nem annak érvénytelenítésére, hanem nemzeti önazonosságunk újrafogalmazására kellene koncentrálnunk. Mit gondolnak erről a határ túloldalán?

– A történelmi és politikai helyzet alakulását látva mindenképpen meg kell fogalmazni azt, hogy mit akarunk. Az elmúlt száz év első harmadában teljesen élő volt a vágy és az elképzelés arra, hogy az első világháború után kialakult helyzet csak időleges, és jön egy jobb kor, amely elsöpri azt a vérlázító igazságtalanságot, amelyet a magyarság elszenvedett. Az első és a második bécsi döntés ezt igazolni is látszott, de a második világháborút lezáró párizsi békeszerződés teljesen eloszlatta ezt a reményt. Viszont a történelem – néhai Tőkéczi László történelemszótárából idézve – nem lezárt dolog.

A történelem kereke forog tovább. Jelen helyzetben szubjektív véleményalkotásra vagyunk csak képesek, nemzeti önazonosságunk újrafogalmazására viszont mindenképpen szükségünk van, akárhogy alakul is a helyzet az elcsatolt területeken. Ez hozzásegít ahhoz, hogy a Felvidéken élve tudjuk, kik vagyunk, mik az értékeink, mely kulturális közegekbe tartozunk, és mit kell tennünk mindezek megőrzéséhez.

– Mit jelentett, milyen lehetett elszakadni és új országba kerülni a felvidéki magyaroknak?

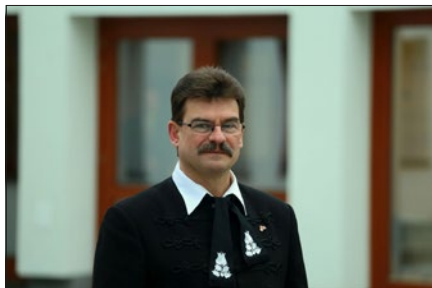
– Még volt alkalmam beszélgetni azokkal az emberekkel, akik az elszakítottaság előtt születtek, de olyanokkal is, akik a trianoni döntés után éltek gyermek- és ifjúkorukat. Elmondásuk alapján nagyon komoly törést élt át az itteni magyarság. A cseh megszállás hatása alatt, amely már 1918-ban elkezdődött, a lakosság kábultan szemlélte az eseményeket. Látták, ahogy a cseh katonaság érkezik rendfenntartó – valójában megszálló – erőként, a cseh hivatalnokok – mivel szlovák alig akadt – mindenütt elfoglalják a magyarok helyét. Sokan reménykedtek abban, hogy ez az állapot csak átmeneti. A gyorsan munkához látó megszálló hatalom első intézkedései ígéretei ellenére arra irányultak, hogy a magyar nemzethez tartozás érzését megingassák, sőt teljesen megsemmisítsék az itt élőket. Erős állami felügyeletet kezdtek gyakorolni, tiltották a magyar himnusz éneklését, átvilágították az oktatási intézményeket. Nemcsak felrótták, hanem büntették is, ha az igazgató nem tudott megfelelően szlovák nyelven, ha – a későbbiek folyamán – nem volt kitéve a köztársasági elnök képe. Mindez ismerős a második világháború utáni, vagy akár az elmúlt évtizedeket átélő nemzedék számára is, mert a helyzet hosszú időn keresztül nem változott. Erre nézve a jelenben mintha felsejlene egy vékony reménysugár.

– A református lelkipásztorok, egy-

házi vezetők is elszenvedték ezt a traumát. Hogyan tudtak híveik mellé állni, őket segíteni?

– Az egyház is megérezte, átélte, és próbált harcolni a jogtalanságok ellen. A gyülekezetek és a lelkipásztorok sem voltak felkészülve erre a változásra. A pozsonyi minisztérium már egy 1919. szeptember 4-i keltezésű levélben kérte, hogy a korábban a Magyar Református Egyházban szolgáló lelkipásztorok mihamarabb tegyenek hűségnyilatkozatot, és kezdődjön el az egyházszervezet kiépítése. Erre Révész Kálmán akkori püspök azt válaszolta, hogy amíg nincs ratifikálva a békeszerződés, addig nem kötelezik el magukat semmiféle megszálló hatalomnak. A később kialakult helyzetet viszont jól jellemzi a következő eset. Egyik alkalommal, amikor egyházunk nevében Sörös Béla losonci lelkipásztor tárgyalt a hivatalokkal, Zoch Sámuel evangélikus püspök odaszólt neki a prágai minisztérium lépcsőjén: „Amikor még Budapestre jártunk tárgyalni az egyházi ügyeket, akkor mi fogtuk a ti frakkotokat. Most a különbség az, hogy nektek kell fogni a mi frakkunkat.” Sörös válasza rövid és frappáns volt: „Igen, meg az, hogy mi nem rúgtunk hátra.” A hívek számára viszont a templom, a gyülekezeti közösség menedékhelyé vált, hiszen itt nyitottabban megélhették hitüket, egymáshoz tartozásukat még akkor is, ha tudatosult bennük, hogy a régi, megszokott élethelyzetük és körülményeik megváltoztak. Az egyház komoly tényező volt elsősorban az emberek lelki kondíciójá-

nak erősítése terén, ugyanakkor a magyar oktatásügyben, az elesettekről való gondoskodásban is. Mindezzel erősítette a hívek önazonosságát.

Fotó: Szarvas László

– A Szlovákiai Református Keresztény Egyház Trianonnak „köszönheti” a létét. Mit jelent(ett) ez a közösség önazonosságára nézve?

– Azt gondolom, hogy kényszerhelyzet volt, amelyben meg kellett találni, észre kellett venni a lehetőségeket. Isten népe nem toporoghat egy helyben, mivel az egyháznak a világban mindig a miszió és a szolgálat útját kell járnia. Az ige ugyanis „történik”. Ez a teológiai megállapítás meghatározza létét és dinamikáját. Az egyház Urára figyelve mindenkor el kell kérnünk az ajándékait és a lehetőségeket. A trianoni döntés utáni megtorpanást követően Isten adott az akkor élő és szolgálatot végző gyülekezeti vezetőknek bölcs gondolatot és letisztult indulatot arra nézve, hogy az elszakíttóságban élve is megszervezzék az egyházat. Ez elindított több pozitív folyamatot, amelyek hatása korunkban is érezhető. Ébredés kezdődött a Kiskoszmályi Mozgalom, a Béthel Egyesület és a Timóteus Mozgalom tevékenysége nyomán. Árvaházakat hoztak létre, amelyekből komoly hitéletet élő ifjak kerültek ki, akik szolgálata sokáig meghatározó volt a Felvidék, de a Magyar Református Egyház életében is. Losoncon teológusképzés, Komáromban pedig tanítóképző indult el. Az akkori lelki ébredés és épített örökség ma is szolgálja egyházunkat és népünket.

– Tavaly adtunk hálát a határokon átívelő Magyar Református Egyház létrejöttének tizedik évfordulójáért. Mit jelent önnek ez a közösség?

– Nekem, aki életem jelentős részét ebben a nem általam akart, de reám kényszerített helyzetben, egy másik nemzet sokszor fájó és megkülönböztetéssel teli szorító valóságában éltem le, teljesen új lehetőséget jelent hitem és magyarságom megélésére. Tudatosul bennem az, hogy Isten mindenkor lehetőség ad a benne bízóknak, hogy vele

és egymással közösségben legyenek, és közösen tudják hordozni a terheket.

A Magyar Református Egyházban részesei vagyunk az együvé tartozás felszabadító érzésének, amely összhangban van a magyar kormány nemzetegyesítő törekvésével is. Több-ször állapítottuk már meg jóízűen az utóbbi tíz év folyamán, hogy számunkra valóban „Krisztus a jövő, s mi együtt követjük őt”. Ezt én teljes valójában megélem, hiszen a légiesített határok Európájában ez lehetséges és szükséges. Egyházunk többségi, magyar része is hasonlóan érez és gondolkodik, megbecsülve természetesen az egyházunkban velünk együtt szolgáló szlovák testvérekkel megélt közösségünket és kapcsolatunkat. Mindez bizonyosságot jelent Isten minden időben megtartó szeretetéről.

– A 100 ima címmel megjelent imádságoskönyvük nem hallgatja el a minket ért sérelmeket, ugyanakkor kritikus a saját hibáinkkal szemben, és a nemzetek békés együttélését szorgalmazza. Milyen a kapcsolat a szlovákok és a felvidéki magyarok között?

– A 100 ima jól sikerült kiadvány, amelyet a Zempléni Egyházmegye készített. Fontos, hogy megjelent benne a bűnbánatra hajlandóság és a békességre törekvés indulata. E nélkül nem lehet rendezni a múltat és a jelent, és így a jövőt illetően is nehéz gondolkodni. Mindkét nemzetben meg kellene lennie ennek az indulatnak, mert enélkül könnyű egymásnak ugrasztani az embereket. Nemegyszer tapasztaltuk már, hogy egyes hatalomra törekvők kihasználták a két nemzet közötti feszültséget. A magyarság számára sértő az, ahogyan a szlovák nép és vezetői viszonyulnak a múlthoz, leggyakrabban megmásítva és meghamisítva történelmi tényeket, átírva magyar neveket. Jó lenne tiszta vizet önteni a pohárba, és nem tulajdonítani el mások szellemi és kulturális örökségét. A tényeket komolyan kellene venni, valamibe belenyugodni, valamit megbánni, valamiért bocsánatot kérni, és engedni, hogy a másik is éljen, és megélje a saját nemzetéhez, kultúrájához és nyelvéhez tartozását.

– A szlovák református gyülekezetek – mondhatni – a kisebbség kisebbsége. Jelent valamit az elmúlt száz év tapasztalata a velük megélt közösségben?

– Egyházunkban, de eleve a Kárpát-medencei reformátusok között évszázadok óta élnek szlovákok is. Az első

szlovák énekeskönyvet 1752-ben Debrecenben nyomtatták, majd később többször is kiadták. A tapasztalat azt mutatja, hogy lehetséges egymás mellett megélni a hitünket és segíteni egymásnak. Sokáig azt hangoztattuk, és mindenütt úgy képviseltük egyházunkat, mint ahol békésen együtt tudunk élni az evangélium szolgálatában: két nemzethez tartozók, mégis egy közös célt követők. Viszont bizonyos történelmi helyzetekben, egyes vezető személyiségek esetében ez az igyekezet megbukott. Leginkább a második világháború után volt ez érezhető, amikor lelkipásztoraink a hontalanság és a teljes kiszolgáltatottság éveit élték, és az akkori szlovák egyházi vezetők beálltak a hivatalos állami irányvonal mögé, amely célul tűzte ki az asszimilációt és a magyarság elorsvasztását. Vagy említhetném 2011-es csatlakozásunkat az MRE-hez, amikor szlovák testvéreinkben nem volt megértés igényeink iránt. Pedig magyar többségű zsinatunk 1994-ben két szlovák egyházmegye létrejöttéről döntött, mert igényük volt rá és kérték.

– Száz évvel a világháború után egy járvány szakított el minket egymástól ideiglenesen. A Kárpát-medencében elsőként a felvidéki templomok nyithattak ki. Mik a tapasztalatok?

– Talán mondanom sem kell, hogy mennyire hiányzott az istentiszteletek templomi megélése. Habár az emberek észrevehetően bátortalanabbak, bízunk abban, hogy egyre többen jönnek majd az alkalmainkra. Örömteli megtapasztalás volt, hogy a világháló segítségével a járvány idején is hangzott Isten Igéje, és sok más lehetőséget is kihasználtak lelkipásztoraink a lelki táplálék eljuttatására az emberi szívekhez. De a gyülekezeti közösség megélése semmivel sem pótolható, és jó lesz, ha majd véget vethetünk a korlátozásoknak.

– Mit kívánna, hogyan ünnepeljük egységünket, hogyan emlékezzünk a nemzeti összetartozás napján?

– Hívó emberként én elsősorban Kölcsey Himnuszának „Hajh, de bűneink miatt / Gyúlt harag kebledben” sorával szeretnék bűnbánatot tartani, Isten előtt megalázkodni. Bízva abban, hogy az ő válasza az őszinte bűnbánatra kegyelmének kiáradása, valamint ajtónyitás a jövőre a mi szolgálatunk által – amellyel a világban és itt, a Felvidéken a népek közötti megmaradásunkat, sőt előrehaladásunkat mozdítjuk elő.

„Reményre hangolva” – a megértés és meghallgatás vonala

„Reményre hangolva” névvel telefonos lelki gondozói szolgálat indult a napokban a Felvidéken. A szolgálatot nagyrészt a koronavírus-járvány miatt megváltozott helyzet hívta életre. Kezdeti lépésként a kora esti órákban várják a lelki támaszra várók hívását a felvidéki magyar mentálhigiénés szakemberek és református lelkészek.

„Kezdeményezésünk célja a segítségnyújtás a járvány miatti bezártság időszakában, de a későbbiek folyamán is, biztosítva a lehetőséget mindazok számára, akik nehéz helyzetben vannak, valamilyen problémával küzdenek, hogy a kiutat keresve legyen kihez fordulniuk” – nyilatkozta a Felvidék.ma kérdésre Nt. Szathmáry Zsuzsa kálnai lelkész, a Szlovákiai Magyar Mentálhigiénés Közösség vezetője. Hozzátette, hogy a szolgálat létrejöttével egy régi álma vált valóra, melyhez ez a járványhelyzet ösztönzőként hatott, hogy mielőbb hozzák létre a szolgálatot.

A telefonos lelki gondozói szolgálatot egy hat lelkészből álló csoport kezdeményezte, köztük mentálhigiénés szakemberek. Segítő szakemberként csatlakozott egy mentálhigiénés végzettségű pedagógus is.

Vezetője Szathmáry Zsuzsa, aki egyben a Károli Gáspár Református Egyetem BTK Pszichológiai Intézete Mentálhigiénés Továbbképző Szakának felvidéki koordinátora, illetve a Barsi Egyházmegye Leleki Gondozói Bizottságának vezetője.

A telefonos szolgálat a **hét minden napján 18 és 21 óra között működik**. Mint a kezdeményező kifejtette: a telefonáló arra számíthat, hogy meghallgatjuk, s a hívó a vonal túlsó végén elfogadással, nyitottsággal, érdeklődéssel és együttérzéssel találkozik.

„Szerencsésnek gondoljuk a lelkipásztor és mentálhigiénés segítő szakember ötvözetét, mert mi itt egy vállalt hitbéli vonalat is képviselünk, holott ezt nem tekintjük elsődleges szempontnak olyan értelemben, hogy szolgálatunk túlmutat a felekezetségen. A hit kérdéseivel is szívesen foglalkozunk, de nem ezzel indítunk. Ez nem eszköz. A segítséget kérő igényét tartjuk szem előtt. Ő vezesse fel a témát, mi nem erőltetünk senkire semmit. Mindig azzal dolgozunk, amit a telefonáló elmond” – hangsúlyozta a mentálhigiénés szakember.

Mint megfogalmazta, azokon próbálnak segíteni, akiket próbára tesz a bezártság, az elszigeteltség, a magány, a betegség, kísért a félelem, aggodás, szorongás, akiknek az élete örömtelen, családon belüli vagy munkahelyi konfliktusok, sérülések nehezítik a mindennapjaikat. Ugyanakkor hitbéli útkeresésben is segítenek. Mint megjegyezte: mindezt aktív jelenléttel, figyelemmel való követéssel végzik a szakemberek.

„Ez a segítő beszélgetés lényege is, hogy a segített erőforrásait mozgósítva, a lehetőségek szerint ő váljon nyitottá annak a felismerésére, hogy minden helyzet, adott szituáció, probléma megoldható, és ő ebben aktív résztvevő lehet. A kezdeményezés az övé, mi segítünk, de nem sugallhatunk megoldást” – fogalmazott a lelkész. Azok hívását várjuk, akik reménységre vágyanak, mert mi reményre vagyunk hangolva – szögezte le.

A napokban elindított telefonos szolgálatot szeretnék a későbbiekben bővíteni, akár személyes találkozások formájában is. Szeretnék bővíteni a lelki segítő szolgálatot. Mint Szathmáry Zsuzsa elmondta: erre megvan a helyünk, megvannak a szakemberek és megvan a Felvidéken is az a szélesedő mentálhigiénés szakmai közösség, mely ebbe a munkába bekapcsolódhat.

A szakemberek képzése megoldott, hiszen a Károli Gáspár Református Egyetem immár sokadik éve folytat **mentálhigiénés kihelyezett képzést Léván**. Az idén szeptemberben már a harmadik, mintegy negyvenfős évfolyam kezd a képzést a járási székhelyen.

A telefonos szolgálat szorosan kapcsolódik a képzéshez. Eről eképpen vallott a lelkész: „Magának a képzésnek a küldetése egy nagy Kárpát-medencei szakmai hálózatépítés és ez a kezdeményezés tökéletesen integrálódik ebbe a hálózatépítésbe. Mert ez nem egy elszigetelt képzés vagy szolgálat, hanem egy nagy közösségi kezdeményezés része. A képzéshez úgy csatlakozik, hogy a szakemberek nagy része a képzésből kerül ki, akik ennek a szemléletmódnak a képviselői, gyakorlói és ezen az alapon segítenek. Vezérgondolatunk: Reményre hangolva meghallgatjuk.”

Pásztor Péter / www.felvidek.ma

A Reményre hangolva telefonos lelki gondozói szolgálat naponta 18 és 21 óra között az alábbi telefonszámokon érhető el:

Hétfő: **Révész Csilla** lelkipásztor, lelki gondozó
+421 948 348 904

Kedd: **Csernyik Magdolna** lelkipásztor, mentálhigiénés segítő szakember +421 951 282 101

Szerda: **Tóth Árpád** lelkész, mentálhigiénés segítő szakember +421 904 304 968

Csütörtök: **Tóth Zoltán**, lelkész, mentálhigiénés segítő szakember +421 905 757 248

Péntek: **Révész Tibor**, lelkész, lelki gondozó
+421 905 650 867

Szombat: **Szathmáry Zsuzsa**, lelkipásztor, mentálhigiénés segítő szakember +421 908 192 110

Vasárnap: **Bohák Valéria** pedagógus, mentálhigiénés segítő szakember +421 903 842 959

Rákos Loránt - MEGÉRTE...

Még nem tudom majd - ama ítéelő szék előtt oly réműlettel állva - mit fogok mondani, ha nem lesz több bennem, csak a sokszor elnyűtt hála...

De az a mindenem lesz, karöltve a hittel, mit akkor is merészen akartam vallani, mikor futó tűz rohant végig az ért vetésen.

S csak sírt az emberiség - „oda lett minden, elveszett az a sok munka” -, és csak a kétség kiáltott: „vajon csöppen-e még áldás a karunkba?”

...és én lelkesen hittem, hogy igen, mert ahogy az Úr adta a vesztést, hogy az ember ébredjen, ugyanúgy zöld árba borítja az új vetést...

Még nem tudom, mit mondok majd, tán csak

annyit - elcsukló hangon -,

„köszönöm”,

hogy oly sok elesés után még szót

adott az Úr - hangot - elköszönöm...

Talán még annyit, Uram: végre ha

lehet - szent nevedért, s csakis érte -,

simítsd meg arcom, hogy tudjam,

minden,

mit esendőn is tettem, megérte...

FELVIDÉKI őrjárat 100 évvel trianon után

Gondolatok az egységről, helytállásról, összefogásról és a zsákutcákról

Mihályi Molnár László

4.rész

Őshonosan megtúrt idegenként szülőföldünkön

Miért is kellene bejutnunk?

„Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között.” (Tomás Garrique Masaryk, Csehszlovákia első elnöke)

„Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt.” (Lloyd George, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében)

Ha az anya áldott állapotban van, akkor a gyermeke áldás lesz, ha várandós, akkor várják a kisdedet, de ha terhes, akkor nyűg és teher. Nem mindegy a megnevezés. A történelemtudományok polgári demokráciának nevezik Csehszlovákia első két évtizedét, holott a hatalmi önkény, a nemzeti felsőbbrendűség érvényesítése, a történelemhamisítás és a leigázottakkal szembeni gőgös beképzeltség volt a gyakorlata. Joggal énekelhettük a cseh himnusz első sorát: „Hol van honom, hol otthonom?!“ Évtizedekig nemzetiségi kisebbség névvel illettek bennünket a megszállók, aztán egyre sűrűbben a sajátjaink is, még azokon a településeken is, ahol bezzeg abszolút többségben éltünk. Ezt a **kisebbségi, kisebbségi, senkiségi tudatot táplálták belénk vagy etették vele saját magunkat is.** Például ezért jött létre, ezt szolgálta ki s teszi ma is az Új Szó. Ezen az úton eljutva a „megtúrt idegen betolakodó” szintig! Manapság már mindennapos, hogy a sajtóban vagy a közbeszédben azzal rontsanak ránk, hogy: „Menjetez haza, minek jöttetek ide, mit kerestek itt...“ ! És már az sem ritka, hogy egyes magyar származású személyek is annyira eleresztik magukat lojalitásában és szervilizmusban (ami tömör magyar szóval seggnyalást jelent), hogy bocsánatot kellene kérnünk azért, hogy itt lábatlankodunk, de már nem sokáig, mert gyermekeink számára elsőrendű kötelességként szabták meg, még a magyar népmesék vagy az egyéb alapismertek rovására is, hogy megtanuljanak szlovákul. Mert azért sok egyéb jogunk megtagadása mellett ezt az egyet nagylelkűen megengedik, sőt kötelezővé teszik nem csupán az oktatásban, hanem ott is, ahol egymással kommunikálunk. Amikor például egy magyar ember vagy intézmény egy másik magyart akar megszólítani egy plakáton, akkor is oda kell írni kötelezően mindent az ország egyet-

len hivatalos nyelvén, és még azt is megszabják, hogy ezt nem tehetjük kisebb betűvel, mint a magyar szöveget, és ha nem tesszük, akkor jön a megtorlás, pénzbírság, felszámolás.... Ennyire félnek és rettegnek még mindig azon oknál fogva, hogy a magyar népesség száma 100 év alatt csupán a felére csökkent, miközben a szlovákok gyarapodása két és félszeres volt. Micsoda undorító népség vagyunk mi, hogy még mindig nem voltunk szívesek belepustulni a feldarabolásba, kisémmzésbe, megtorlásokba, jogfosztásokba, deportálásokba, lekiacsinylésekbe, megaláztatásokba és a

Vár állott, most kőhalom - Torna romjai

mindennapos megfélemlítésekbe. Himnusztorvény, Malina Hedvig, szurkolóverés, a piros-fehér-zöldért kiszabott pénzbírságok, iskola folyosóján magyar beszéd miatti felpofozás, magyargyűlölők szobrainak felállítása, magyar feliratok lefestése, leszerelése, nemzetünket gyalázó jelszavak megjelenése... És már az iskolai oktatás részévé vált, hogy a gyerek azt tanulja: „mi csupán egy kisebbség vagyunk, és kötelességeink vannak a rólunk gondoskodó ország iránt”. Mert már sokan nem a szülők elvárásainak, nem a gyermek természetes igényeinek akarnak megfelelni, hanem az igazgatóknak meg a tanfelügyeletnek, meg a szomszédoknak, a szlovák közvéleménynek. Miközben az alkotmány azt mondja, hogy a szülőket elsőbbségi jog

illeti meg a gyermekeinek adandó nevelés tekintetében, mégis olyat kényszerítenek bele az oktatásba, amit sem a szülő nem akar, sem a gyermek lelki fejlődése nem indokol, mert történelmünket, nemzeti létünket, emberi alapjogainkat kérdőjelezik meg. Mert a hatalom nagyon jól tudja, hogy ha a felnőtteket nem tudja betörni, akkor ki kell sajátítania, el kell rabolnia a gyermekeink lelkét!

Tudjuk jól, hogy a hazugságokra épült ország, nevelés, oktatás előbb-utóbb az igazság fényébe kerül, és összedől minden, amit addig emeltek, csak hogy a romokban heverő házból nehéz ám újra otthont építeni, és továbbra is hontalanok leszünk a szülőföldünkön. Ezért nem halogathatjuk tovább a TÉNYEK, A VALÓSÁG ÉS AZ IGAZSÁG kimondását! Mert nem a hatalomnak és a kitudjamilyen közvéleménynek kell megfelelnünk, mert gyermekeink számonkérő tekintete ennél fontosabb. Ki kell mondanunk, hogy kik vagyunk, mit akarunk!

Ezért kellene őriznünk legalább emlékeinkben, fogalmainkban és megfogalmazásainkban a lelkek egészségének tápláló szavait, hogy tudjuk mi az IGEN és mit jelent a NEM, és mi az anya, apa, család, otthon, nemzet, haza, Isten, ember jelentése, mi a valódi tartalma.

Ha mindezzel tisztában vagyunk, akkor elmondhatjuk, hogy nem holmi betolakodó kisebbség vagyunk, hanem **a Felvidéken, a Szent Korona országa területén, idegen megszállás alatt élő ŐSHONOS MAGYAR NEMZETI KÖZÖSSÉG vagyunk, a magyar nemzet szerves része.** Amíg ezt nem így vállaljuk, ha ezt nem vállaljuk, akkor ennek valóságtartalma minden pillérében összeesik és elporlik. Ha a török megszállás 160 esztendeje alatt elődeink Törökországnak nevezték volna földjüket vagy töröknek vallották volna magukat, akkor napjainkban alig beszélhetnénk magyarul, s mára már nem csupán a Kárpát-medencében, hanem Európában sem nagyon töprenghetnénk a keresztény kultúráról... Tudjuk, hogy ez nem ment áldozatok nélkül, mert ebbe

beletartozott Nándorfehérvár vagy Eger vára, Hunyadi, Dobó s a Zrínyiek helytállása vagy Rákóczi szabadságharca is.

MERT AZ ELŐDÖK ÉS A TÖRTÉNELEM ISMERETE ÖNISMERET. Az önismeret pedig az önérték és öntudat alapja, hogy becsülni tudjuk értékeinket, mindazt, amit elődeink létrehoztak és megőriztek, ami nyelv, kultúra és történelem, ami otthon és szülőföld, ami hit

és haza. Mert aki mindezt nem értékeli és nem becsüli, „az embernek hitvány, magyarnak is alkalmatlan” senki. De aki őrzi, ápolja, gondozza és becsüli, az önmagát is becsülni tudja, van **ÖNBECSÜLÉSE.**

Mert nem a jóllakottság a jólét alapja, hanem az emberi önbecsülés. És akik csupán jóllakotni akarják a népet, közben szellemi maszlaggal táplálják, a li-

berális vagy szocialista propaganda jel-szavaival, azok nem becsülik sem embertársaikat, sem önmagukat. Azok nem szolgálni, hanem csupán hatalmat szerezni, uralkodni és megtollasodni akarnak! Jó lesz őket felismerni, nevéken nevezni és útilapuval feltarisznyázni, mert ilyenekre nincs és nem is lesz szükségünk!!!

Adjon az Isten bölcsességet hozzá!

Az összetartást erősítő társadalmi program elindítása most mindennél fontosabb!

A FLET az első pillére a SZAKC társadalmi programjának

A Szövetség a Közös Célokért (SZAKC) társulás kiterjedt tevékenységei közül a jelenlegi helyzetben indokoltan tartja előtérbe helyezni a társadalom erősítését szolgáló programokat. Ezek közül a világjárvány időszakában különösen fontos támaszt jelent a Szlovákiában élő magyar közösség számára a társulás által 2016-ban elindított Felvidéki Lelki Elsősegély Telefonszolgálat (FLET).

A szétterjedt felvidéki magyar közösségnek égető szüksége van a kohézióra, ezért szükséges egy jó példákra és működő modellekre épülő modern társadalmi program felépítése, amely a szociális érzékenységet a keresztény értékekkel párosítja. A Szövetség a Közös Célokért alakulása óta élen jár a társadalom szöveteinek összekapcsolásában, és ez a küldetés a nemzeti összetartozás, egy váratlan világjárvány és egy újabb összfelvidéki választási kudarc évében még inkább aktuális. Esterházy János szerint a felvidéki ügy valahol szociális ügy is, ezért meggyőződésünk, hogy az egyes társadalmi csoportokat szükségleteik alapján kell felkarolni. Ennek egyik pillére az a telefonos lelki elsősegély szolgálat, amely a járványhelyzet alatt és a mindennapokban különös jelentőséggel bírt a nehéz élethelyzetbe jutottak megsegítésében. A jövőben Szövetségünk hasonló, új programok elindításával kívánja szolgálni mindannyiunk javát.

A szolgálat fejlesztése lehetőségeinek tekintetében elmondhatjuk, hogy a pályázatok visszavonásával ezek leszűkültek, viszont egy, a 2019. év végén nyertesnek ítélt magyarországi pályázati forrás biztosítja, hogy a körülményekhez alkalmazkodva 2020 őszén vagy 2021 tavaszán megrendezzék Dunaszerdahelyen a II. Kárpát-medencei telefonos napot, a Magyar Lelki Elsősegély Telefonszolgálatok Szövetségének (LESZ) társszervezeteként. A rendezvényre a felvidéki önkéntesek és szakmai képviselők mellett meghívást kapnak az erdélyi, kárpátaljai és magyarországi szolgálatok tagjai és szakemberei is.

A szolgálat jelentőségét igazolja, hogy 2016 óta elérhető és megbízható segítséget nyújtanak. A telefonszolgálat fejlesztése

is a terveik között szerepel, így az első önkéntes, úgymond úttörő dunaszerdahelyi csoport után a keleti önkéntes csoport megszervezését szeretnék előkészíteni. Ezért várják azokat a **Nyitra** és **Besztercebánya** megye vonzáskörzetében élő jelentkezőket, akik úgy érzik, hogy a megadott feltételek teljesítésével szeretnének részt venni ebben a különleges önkéntes munkában. Emellett további jelentkezőket várnak még a dunaszerdahelyi csoport bővítéséhez **Pozsony** és **Nagyszombat** megyéből. A jelentkezések a felvidekitelefonoszolgalat@gmail.com címre küldhetőek.

A koronavírus-járvány vonatkozásában tájékoztatni tudunk arról, hogy a szolgálathoz befutó hívások száma folyamatosan növekszik és ez így történt a krízishelyzet idején is. A hívások témáját illetően az ügyelők azt tapasztalták, hogy a kialakult helyzettel kapcsolatban nemcsak új problémakörök jelentek meg, mint a magány, az anyagi nehézségekkel kapcsolatos szorongások és a gyermekkel kapcsolatos nehézségek, hanem a már meglévő elhúzódo problémák is súlyosbodtak. Ez nemcsak az idősebbek körében volt jellemző, hanem a fiatalok és

egyedülálló körében is, hiszen a kapcsolattartás korlátozódik és még inkább magányosnak érzik magukat azok, akik egyedülállók, nem élnek párkapcsolatban.

A segítő munka maximális alapelve az elfogadás és a bizalmi kapcsolat kiépítése a hívóval. Ezért a telefonos szolgálat anynyiban különbözik egy hétköznapi beszélgetéstől, hogy az ügyelő nem árasztja el a hívót „okos tanácsokkal”, sőt kifejezetten ezekre a helyzetekre vannak érzékenyítve, empatikusak és ítélezéstől mentesen éreznek együtt a hívóval.

A felvidéki telefonszolgálat hétfőtől vasárnapig 0-24 órában két telefonszámon, alapdíjas szolgáltatásként érhető el. A felvidéki segítőkkal szerdán 18.00 órától csütörtökön 18.00 óráig lehet beszélgetni. A hét többi napján a magyarországi és a kárpátaljai társszolgálatok önkéntesei fogadják a hívásokat.

Gubík László, a SZAKC alelnöke,
Hideghéthy Andrea, a SZAKC ügyvető igazgatója,
Ujpál Emőke, a FLET szakmai vezetője

**MEGÉRTŐ MAGYAR SZÓ
NINCS EGYEDÜL A BAJBAN!**

Éjjel-nappal hívható telefonszámunkon magyarul fogadjuk hívását, ha a bajban vagy kétségbeesésében egy kívülálló személy névtelen segítségére van szüksége.

0918 500 333 (Orange)
0904 500 338 (T-Mobile)
A hívás nem emeltdíjas.

Felvidéki Lelki Elsősegély Telefonszolgálat
SZÖVETSÉG
A KÖZÖS
CÉLOKÉRT

Egyszarvúak a Bibliában

Az egyszarvúak rajzfilmes ábrázolása ma szinte mindenki előtt ismert, a szívárványos, varázserővel rendelkező képzeletbeli lény sok gyerekfilmben, a fehér ló fényes szarvval a homlokán pedig felnőtteknek szánt fantáziafilmekben időről-időre feltűnnek. Ráadásul, a Biblia angolul beszélő olvasói pedig váltig állítják, hogy a Szentírásban többször is említésre kerül az egyszarvú.

Dániel könyvében olvassuk ezt a mondatot: „*És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebak jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illetté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. És méne a kétszarvú koshoz, amelyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában.*“ (Dániel 8:5-6) Így merült fel bennem a gondolat, hogy utána kellene járnom az egyszarvú történetének.

Dán királyi trón

Az egy szarvval rendelkező élőlények nem ismeretlenek a természetben, mint például az agyaras cethal (Narvál) vagy orrszarvú. A Föld őstörténetében jelen volt valaha az *Elasmotherium*, amelynek szibériai válfajáról 1808-ban szereztek először tudomást, egy előkerült fossziliából. Ez a fajta állat (szibériai egyszarvú) jobban hasonlított egy hatalmas szőrös orrszarvúra (amely egyébként közeli rokona), mintsem az általunk ismert kecses lóra, s 1.6 millió évvel ezelőtt halt ki. A Bibliában azonban nem ez az állat szerepel.

Maga a szó, héberül „rame“ vagy „re'em“ kilenc alkalommal fordul elő az

Ószövetségben, és a Septuaginta (Biblia görög fordítása) „monokeros“-ként (egyszarvú) fordítja (hibásan), ebből került át a Vulgata-ba (latin fordítás), onnan pedig a korai bibliafordításokba különböző nyelveken.

Maga a „re'em“ szó eredeti értelme sokak számára elveszett. Károli Gáspár azonban a Szentírásnak nem a másodlagos fordítását (görög, latin), hanem az eredetijét (héber – Ószövetség) vette figyelembe, így az egyszarvú említések ordafigyelt annak testi jellemzőire: erős és vad (4Móz 23:22, 24:8), megbízhatatlan és nem lehet igavonó állattá tenni (Jób 39:12-14), fürgé és büszke, egy szarva van (Zsoltárok 92:10), vagy esetleg kettő, bivalyszarvak (5Móz 33:17), véreznék, ha elhullanak (Ézs 34:7). Ebből kifolyólag, ahol a szöveggörnyezet megengette, a mi magyar fordításunkban a re'em bölényként (Jób 39:14) vagy bivalyként (Zsoltárok 29:6) szerepel, kivéve a Zsolt 92:10-et, az egyetlen helyet, ahol megmaradt az egyszarvú említése. A szent sátor építésénél említett kosbőr, egyes magyarázók szerint, egyszarvúból származik, amely Mózes idejében létező kóser (tiszt) állat volt. Ezek az állatok Isten hatalmát és erejét (4Móz 23:22, 24:8) vagy a végítéletet jelképezik (Ézs 34:1-2, 7-8). Dániel leírása szimbolikus: a kecskére hasonlító teremtmény egy szarva a görög királyt, míg a kétszarvú kos szarvai a méd és perzsa királyokat jelképezik.

A leírásról és a sémi nyelvek értelmezése alapján, a kutatók az *Oryx leucoryx* néven ismert antilopra vagy a mára kihalt *Bos primigenius*, azaz őstulokra gondolnak. Mindkettőt szokták oldalról ábrázolni, s tökéletesen párhuzamos szarvaik miatt egyszarvúnak látszanak a különböző kultúrák rajzain. Az 1627-ben kihalt őstulokról maga Julius Caesar is írt a Gall Háború c. könyvében, amelyet így jellemez: „... valamivel kisebb az elefántnál, megjelenését, színét és formáját tekintve a bikára hasonlít. Ereje és gyorsasága rendkívüli, nem kíméli a kiszemelt embert és vadállatot sem... Fia-talukorukban sem lehet őket emberekhez szoktatni és megszelidíteni. Szarvainak formája és mérete különbözik az ökreinktől.“

Az egyszarvú jelen van a kínai, indiai, iráni és más ősi népek mitológiájában, viszont hiányzott a görög mitológiából, mivel valóságos lényeknek

tartották őket. A szárnyas, lóra hasonlító egyszarvúról Aelianusnál olvashatunk, Kr. u. 3. században, aki szerint Indiában tenyésztik őket; a 6. században egy Cosmas Indicopleustes nevű alexandriai kereskedő arról számol be, hogy az etiópiai király palotájában négy egyszarvú bronzszobrát látva, úgy véli, hogy ezek emberi erővel legyőzhetetlen állatok.

Szibériai egyszarvú

A középkorra ezek a különböző legendák összefonódtak a Szentírásban talált jellemzésekkel, s az egyszarvú az isteni hatalom, tisztaság és ártatlanság jelképévé vált. Ikonok, festmények fiatal lány ölében fejét pihentető fehér lóként ábrázolják, mivel az elképzelés szerint csak a tiszta szűz (Szűz Mária) tudja megszelidíteni. A fehér egyszarvú halála a szakrális (vallási) művészetben Krisztus kereszthalálának jelképévé vált. A világi művészetben a tiszta szerelem, hűséges házasság jelképe, különböző helyzetekben való ábrázolása utal a szerelem mivoltára. A középkori dán királyi trónról úgy tartották, hogy egyszarvú szarvából készült, mára azonban már bizonyossá vált, hogy az agyaras cethal agyarát használták fel az elkészítéséhez.

Az egyszarvú szarvából készült, az aranyár tizenegyszereséért mért por-nak gyógyító, víztisztító hatást tulajdo-

nítottak, valójában ezek is az agyaras cethal hosszú csontnyúlványából (tulajdonképpen egyik hosszú foga) készültek. VII. Kelemen pápa I. Ferenc francia

1789-ben is feljegyzésre került francia bírósági perek ceremóniája leírásakor, mint az igazság jelképe és a mérgezés elszere.

Narvál

királynak adományozott egy ilyen szarvat, annak unokahúga, Medici Katalin házasságkötésekor 1533-ban, s a király ezután sehová sem ment egyszarvú szarvából készült por nélkül, amellyel a mérgek jelenlétét határozta meg az elé tett ételben és italban. Ez a szokás még

Shakespeare Athéni Timon c. művében is.

A címerkészítésben jelentős helyet foglal el az egyszarvú, mint a megtetsült Krisztus valamint a legerősebb állat jelképe, s szerepel például Szapolyai János és Eger városa címerében, így cseh,

sváb, holland, német és svájci nemesi vagy királyi- ill. Skócia nemzeti címerében is.

Az egyszarvú legendája összefonódott az emberi kultúrával, ám bármilyen hatalmat tulajdonítani neki egyetlen Isten Igéje tekintélyének rontásával, mivel ez a jelkép teljes mértékben az emberi agy szüleménye, és semmi köze nincs a Bibliában e néven szereplő állatokhoz.

Györky Szilvia

Forrás: Dr. Joel Hoffmann:

The Bible's cutting room floor

Serri Seligson: *The discovery of the unicorns and their biblical importance*
Biblestudy.org: *Mythical creatures in the Bible*

Bezzeg az én időmben!

Miért emlegeted már megint, hogy „bezzeg az én időmben!”? Értsd meg, hogy minket ez nem érdekel. Más korok, más helyzetek! – ezt szokták mondogatni gyermekeim, ha előhozakodom azzal, hogy egykor biza egy vekniért is sorban álltunk, néha petróleumlámpánál tanultunk, és nem válogathattunk 237 tévécsatorna közül, csak egyet nézhettünk, azt is rövid ideig.

Gondolom, olyan mondatok ezek, amelyek sok lakásban elhangzanak, olyan élethelyzetek, amelyek számos családban előfordulnak. De lehet, néha egyszerűen csak elmélázunk azon, hogy harminc, negyven vagy éppen ötven évvel ezelőtt hogyan ünnepeltük sötétben a karácsonyt, milyen volt a zsíros kenyér illata, a ma jelentéktelennek tűnő épület gyerekszemmel egykor mennyire magasnak tűnt, miként örvendtünk olyan apró ajándékoknak, amelyekre ma már senki nem nézne rá.

Ezeket az érzéseket, életképeket próbálják visszacsempészni jelenünkbe Fábrián Tibor tárcái. És nem akárhogyan! Hiszen a sorok között a múltba révedés és a nosztalgia mellett megbújik a humor, a finom önirónia, előbukkannak a múlt rendszer visszásságai, embertelenségei, de – mai szemmel nézve, érett emberként gondolkozva horribile dictu – előnye is; mindezzel párhuzamosan pedig nem egyszer azt vesszük észre, hogy olvasás közben már nem a régmúlt időkben kalandozunk, hanem annak kapcsán a mai rohanó, sokszor minden érzést és emberséget nélkülöző világunkat és benne magunkat próbáljuk megérteni, és a jelenlegi rendszert elemezni. Azt, hogy néhány évtized után hogyan juthattunk ilyen állapotba.

Mindezt Fábrián Tibor pedig úgy éri el, hogy írásai – bár

többé-kevésbé jegyzetként jelentek meg különböző kiadványokban – inkább novellák, mint egyszerű publicisztikai írások. Legalábbis ezt érezzük akkor, ha a szerzővel együtt beülünk a régi iskolák szűk padjaiba, és pionírnyakkendőt kötünk, ha betérünk a kommunista rendszer falvaiban épült Universal boltba, képzeletben sétát teszünk már nem élő ismerősünkkel a kultúrház és a templom körül, vagy ha éppen elbarangolunk a nyolcvanas évek román tengerpartjára. És

akkor is, ha az elnyomó rezsim vasúti sínei mellett gyerekként pofont kapunk, mert a nyugatabbról jött turistáknak vidáman integetünk egy-két szem cukorkáért, ha a mai mountain bike helyett a szerzővel együtt régi drótszamarakra kapaszkodunk fel, hogy hepehupás, poros úton önfeledten bringázzunk még egyet rég nem látott osztálytársainkkal, vagy ha a frissen lehullt hóban cirokseprű-karú, répaorrú, fazékkalapos, feketeszemű hőembert készítünk, mert – ahogy Fábrián Tibor a rá jellemző humorral fogalmaz – a „nyolcvanas években még megbízhatóan bejelentkezett a négy évszak”.

A könyvet ezért nemcsak időseknek ajánlom, akik az írásokat olvasva esetleg fiatalkorukat siratják vissza vagy nosztalgiával emlékeznek gyermekkorukra, hanem a fiataloknak is. Egyrészt azért, hogy a sorokon keresztül megérezzék, milyen volt az élet Erdélyben, egy ma már kevésbé ismert rendszer idején – elvégre ilyenek voltunk. Másrészt azért, hogy lássák, mit nyert vagy mit veszített az erdélyi társadalom az elmúlt néhány évtizedben. És persze azért is, hogy lássák: ilyenek vagyunk.

Somogyi Botond

(Fábrián Tibor: *Ilyenek voltunk*. Erdély.ma Kiadó, 2020, Kolozsvár. Kapható: Ideakonyvter.ro)

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Ismét kijárási tilalom a szabadulás előtt?

Az egészség megőrzése érdekében Isten ezt a nemzedéket is felszólította, maradjon otthon. Most a világjárvány fenyeget mindenkit, s arra kényszerít, hogy ne hagyjuk el otthonunkat. Éppen az Egyiptomból való szabadulás emlékűnében. Akkor is megtiltotta Isten, hogy Izrael fiai elhagyják otthonukat.

„De az a vér jel lesz házaitokon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylok benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.” (2Mózes 12,13) Röviddel Izrael fiainak rabszolgaságából történő kiszabadítása előtt, megbünteti Isten Egyiptomot, mivel az nem volt hajlandó szabadon engedni az Ő népét. 2020 áprilisában a Pesach ünnepén kijárási tilalom van érvényben egész Izraelben, hogy a nép megmeneküljön a járvány idején. Akkor a szabadulás előtti órákban lett meghirdetve a kijárási tilalom. Isten pontosan megmondja Mózesnek miként szabadítja meg őket. Így ő minden családdal közli a teendőket, miszerint izsóppal tisztítsák meg és fertőtlenítsék házukat. Közel-Keleten az izsópgyulladásgátló gyógynövény, amelyet széles körben használnak. Ezt követően az ajtófélfát vérrel kell megkenni. „Senki se menjen ki közületek reggelig háza ajtaján!” A lelki felkészítéssel párhuzamosan Isten meg kívánt győződni arról, hogy népe valóban meg akar szabadulni az egyiptomi rabszolgaságból. A szabadulás utáni vágyakozás nélkül nincs értelme a szabadításnak. Ehhez Izrael fiainak először le kellett számolni az egyiptomi vi-

lágképpel és az azzal összefüggő asztrológiával.

Isten megparancsolja, hogy vágjanak le egy bárányt „Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves.” Az elsőszülöttek megmenekülésének érdekében minden zsidó családnak meg kellett kennie háza ajtajának ajtófélfáit és szemöldökfáját a bárány vérével. Ahol a pusztító látta a vért az ajtón, onnan tovább ment. A Jézust követő zsidók és keresztények számára az áldozati bárány Jézus Krisztus, aki meghalt az emberek bűneiért. De a lelki készség és a gyakorlati lépések megtartása eredményezik Isten szabadító akaratának beteljesedését. Abban az időszakban, azaz tavasszal a Kos csillagkép látható. Lehet ezt véletlennek is mondani, ez azonban valami többet sejtet a háttérben. Az antik korban a bárány Izrael népét jelentette. Akkoriban az égbolton látható csillagképek szerint határozták meg az évszakokat, mivel nem létezett naptár. Hogy Isten ezeket felhasználja, azt a három napkeleti bölcs esete is bizonyítja, akik a ragyogó csillagot követték. A zsidók is a csillagok állása szerint tájékozódtak, mivel azok mindig ugyanazon a helyen maradnak. Ebben az időben a zsidóság már szinte elfeledkezett Ábrahám, Izsák és Jákob Istenéről. Mózesnek nem volt könnyű a népet Isten iránti bizalomra tanítani. Lehet, hogy Isten a bárány fogalmát saját földi célja elérésére használja? Talán azért választotta ezt a módszert, hogy a hitre jutást elfogadhatóbbá tegye? A Biblia igazolja, hogy sokszor nem értjük, vagy nehezen értelmez-

zük Isten akaratát. Az egyik értelmezési lehetőség szerint Isten azért választotta a báránynak, mint az állatöv e csillagképnek levágását, hogy Izrael fiai előtt megmutassa, ő hatalmasabb, mint a csillagok. A bárány levágásával megölte annak asztrológiai jelentését is. Egyben próbára akarta tenni a népet, hogy a csillagkép szimbolikus megölésével bizonyítva engedelmességüket, készek lesznek-e az ígéret földjére vonulni? Ezt a kérdést nem tudjuk megválaszolni. Jelenleg azonban Izrael népének rabszolgaságából történt szabadulását ünnepeljük, s az egész emberiség küzd a járvány ellen, amely elsősorban az idősekre veszélyes, mint a bibliai történetben az akkori elsőszülöttekre. Minden embernek követnie kell az ország vezetése által kiadott rendelkezéseket. Mint akkor, mindenkinek otthonában kell maradnia és mindent fertőtleníteni kell. Akkor az elsőszülöttekre kellett különösen vigyázni, most a nagyszülőkre. Be kell tartani a tisztasági és fertőtlenítési előírásokat, hogy védve legyünk a járványt okozó vírustól. Ma minden országban így tesznek, ahol csak terjed a coronavirus. Felvetődik a kérdés, hogy a bibliai történet és a jelenlegi járvány csak véletlen? Esetleg a jelenlegi helyzettel Isten jelzi, hogy a szabadulás előtt állunk, vagy az emberiség változások előtt áll? Valószínű, hogy valami új következik. Egyiptomban a pusztítót a szabadulás követte.

Aviel Scheider, Israel Heute ford. Csoma László

(A jóslat) Molnár Ferenc - A Pál utcai fiúk

Molnár Ferenc 1878. január 12-én született Budapesten. Neumann Ferenc néven anyakönyvezték, Molnárra már hírlapíróként magyarosított. 1896-tól egy évig a genfi egyetemen, később Budapesten jogot tanult. Ebben az időszakban már cikkei jelentek meg budapesti napilapokban, többek között a Pesti Hírlapban, majd hazatérte után a Budapesti Naplóban. Ezzel párhuzamosan irodalmi műveken és idegen nyelvű színdarabok fordításán is dolgozott.

1906-ban írta meg mindmáig népszerű regényét, *A Pál utcai fiúkat*, amely a pesti gyerekek néha vidám, máskor szomorú életét ábrázolja. A történet 1889-ben játszódik. Itthon 45 kiadást ért meg, számos nyelvre lefordították, a Fábri Zoltán által rendezett filmváltozatot Oscar-díjra is jelölték. Az író a legnagyobb sikerét a *Liliom* című színdarabjával (1909) aratta. 1940-ben emigrált az Egyesült Államokba, ahol 1952. április 1-én hunyt el. **Házastársai:** Vészi Margit, Fedák Sári, Darvas Lili. **Gyermeke** Molnár Márta.

A Pál utcai fiúk (részlet)

Íme, ezeknek már a lecke jár a fejükben. Ezek hamar felejtettek. Amiért Nemecek meghalt, azért Rác tanár úr életben maradt, és a latinlecke is életben maradt, főképpen pedig élet-

ben maradtak ők is. Elballagtak, eltűntek az est sötétjében.

És most végre egyes-egyedül maradt Boka. De nem volt nyugta az erődben. Meg aztán későre is járt az idő. A józsefvá-

rosi templom felől lágy harangszó szállott. Lejött az erődből, és megállt a konyhó előtt. Láttá visszajönni Janót a Pál utcai kiskapuból a konyhója felé. Farkcsóválva, szaglászva szaladt mellette a Hektor. Megvárta őket.

- Na? - mondta a tót. - Ifiúr nem hazamegy?

- De már megyek - felelt Boka.

Megint vigyorgott a tót. - Otthon jó meleg vacsora.

- Jó meleg vacsora - ismételte gépiesen Boka, és arra gondolt, hogy a Rákos utcában, a szegény szabóéknál is vacsorához ül most a konyhában a két kis ember: a szabó meg a felesége. És benn a szobában gyertyák égnek. És ott van a Csetneky úr duplasor-gombos szép barna kabátja.

Úgy véletlenségből bepillantott a konyhóba. A deszkafalhoz támasztva furcsa eszközöket látott meg. Kerek, pirosfehér bádogtáblát, olyanféle korongot, aminőt a vasúti örök tartanak a rúdjánál fogva, mikor a gyorsvonat elrobog az őrház előtt. Meg egy háromlábú alkotmányt, amelynek a tetején sárgaréz cső volt. Meg fehérre festett karókat...

- Mi ez? - kérdezte. Janó benézett.

- Ez? Ez a mérnök úré.

- Milyen mérnök úré?

- Építésmérnök úré.

Bokának rettenetesen megdobbant a szíve. - Építésmérnök? Mit akar az itt?

Janó szippantott egyet a pipából. - Építeni fognak.

- Itt?

- Igen. Hétfőn gyűnnek munkások, felássák grundot... csinálnak pince... fundamentum...

- Mi?! - kiáltott Boka. - Ide házat építenek?

- Házat - mondta egykedvűen a tót -, nagy, háromemeletes házat... akié a grund, az csináltatja házat. És bement a konyhóba.

Bokával fordult egyet a világ. Most már előtörtek a szeméből a könnyek. Sietett, aztán rohanvást futott a kapu felé. Menekült innen, erről a hűtlen darab földről, amelyet ők annyi szenvedéssel, annyi hősiességgel védtek meg, s amely most hűtlenül elhagyja őket, hogy egy nagy bércszárnyát vegyen a hátára örök időkre.

A kapuból még visszanezett egyszer. Mint aki a hazáját hagyja el örökre.

És abban a nagy fájdalomban, mely erre a gondolatra a szívet összeszorította, csak egy csöppecske, csak egy nagyon kicsi vigasztalás vegyült. Ha már szegény Nemecek nem érte meg azt, hogy a gittegyet bocsánatkérő küldöttségét fogadhassa, legalább nem érte meg azt sem, hogy elveszik tőle a hazáját, amiért meghalt.

Mihályi Molnár László

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „És monda az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged.“ (Bírák 13:..)
2. „Lelkünk, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör, mi pedig megszabadultunk.“ (Zsoltárok 124:..)
3. „Azért ezt mondja az Úr: Ha, én is visszatéritelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térj ő hozzájuk!“ (Jeremiás 15:..)
4. „És az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal,, bűjtöléssel, zsákban és hamuban.“ (Dániel 9:..)
5. „Jó az Úr, erősség a idején, és ő ismeri a benne bízókat.“ (Náhum 1:..)
6. „Mert az az kenyere, amely mennyből száll alá, és ad a világnak.“ (János ev. 6:..)
7. „És a szíveket Isten bizonyágot tett mellettük, mert adta nékik a Szent, miként nekünk is;“ (ApCsel 15:..)
8. „És várjátok az Ő Fiát az, akit feltámasztott a halálból, a Jézust, aki megszabadít minket amaz haragtól.“ (1Thesszalónika 1:..)
9. „Mert hallom a te és ama te hitedet, mely van benned az Úr, és minden szentek irányában,“ (Filemon 1:..)
10. „De kérje hittel, semmit sem: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a hajt és ide s tova hány.“ (Jakab 1:..)

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsómihályi. Megfejtéseiket **2020. július 15-ig** lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., 076 74 Drahnov**, vagy e-mail-ben a **refujsag.csoma@gmail.com** címre.

Felhívjuk a megfejtést beküldők kedves figyelmét, hogy a megfejtés és nevük beküldésével egyúttal hozzájárulnak az adataik (név és lakhely) megjelentetéséhez a Református Újságban!

Megfejtők: POZSONYI E.M.: Családi Irén – **Nagymegyer;** özv. Demény Lajosné, Szalay Ferencné – **Fél;** özv. Sándor Józsefné, özv. Szloboda Anna – **Réte;** Halák Rozália – **Pozsony;** **KOMÁROMI E.M.:** özv. Varga Béláné, Botka Alexandra – **Bátorkeszi;** Farkas Irma, Izsák Gyula – **Negyed;** Kacz Mária, Baranyai Margit, Pinke Júlia – **Marcelháza;** Németh Irén, Tóth Irma – **Kamocsa;** Sándor Veronika – **Nádszeg;** **BARSI E.M.:** Szénászkai Sarolta – **Újlót;** Németh Sándorné – **Nyírágó;** Kakas Sándor – **Nagysalló;** özv. Földi Jenőné – **Érsekkéty;** Klincsek Ferencné – **Kőhidgyarmat;** özv. Bertók Istvánné – **Barsvárad;** **GÖMÖRI E.M.:** Tóth Katalin, Csank Szerénke – **Nagybalog;** Ing.Kolozsi Alica – **Rimaszécs;** Jakab Edit – **Jéne;** Faragó Irén – **Harmac;** Mgr. Schiller Mária – **Tornalja;** **ABAÚJ-TORNAI E.M.:** Szabó Gyuláné – **Lucska;** özv. Végvári Zoltánné – **Perény;** özv. Mezei Lajosné – **Szadvárborza;** özv. Kövesdi Jánosné – **Reste;** Csáji István – **Nagyida;** Komjátó Istvánné, Nagy Sándor – **Felsőlánc;** Juhász András, Dringus Júlia – **Csécs;** Szaniszló Klára, Szaniszló Judit – **Szeszta;** Szanko Mónika – **Berzété;** **ZEMPLÉNI E.M.:** özv. Szabó Ferencné – **Pólyán;** Loksa Melinda, Gönczy Júlia – **Bacska;** Csernyánszky Erzsébet – **Imreg;** Rigó Katalin, özv. Gerenyi Lászlóné, Egri Klára – **Örös;** Rácz Erzsébet, Mladanec Irén, Kiss Magdaléna – **Bodrogszerdahely;** Máté Ágnes, Máté

Etela – **Kiskövesd**; Bók Zoltánné – **Királyhelmece**; Vida Boglárka – **Ladmóc**; Rácz Júlia, Filep Tímea – **Kisgéres**; Orosz Enikő – **Ágcsernyő**; Czető Pál, özv. Pásztor Bertalanné – **Bély**; Pál Éva – **Nagytárkány**; Szemán Józsefné, Kiss Erzsébet – **Nagykövesd**; Kasko János – **Újhely**; Kendi Zsuzsanna – **Zétény**; **UNGI E.M.**: özv. Csicséri Józsefné, özv. Molnár Sándorné – **Kisráska**; Dupály Csilla – **Abara**; özv. Ladányi Lászlóné – **Deregyő**

JUTALMAZOTTAK: Halák Rozália – Pozsony, Németh Irén – Kamocsa, Szénászki Sarolta – Újlót, Faragó Irén – Harmac, özv. Mezei Lajosné – Szádvárborza, Bók Zoltánné – Királyhelmece, özv. Csicséri Józsefné - Kisráska

Fülöp Sándor

Az utolsó sorban

Én is

Verecke híres útján
gyalogoltam:
-izzadtam, porosan,
az utolsó sorban.-

Lemaradtam.

És látom, ezen a tájon
vándorok verte portól
szürkül ma is az ég.
Erre örökké gyalogolnak,
itt dicső halált vív ki minden
első,
s az utolsó megmarad
gyászolónak.

S ha néha a por leszáll

-annyi határ-
madár sem győzné
átrepülni...

Marad a csend, a helyhez
feszülés...

(Mert hiába keresi nemzete kezét
a kéz...
Az utolsó már csak hazát talál.)

Pályázat

Az oktatásügyi államigazgatásról és az iskolai önkormányzatokról, valamint egyes törvények módosításáról és kiegészítéséről szóló 596/2003. sz. törvény 4. §-a és a a közfeladatok ellátásáról szóló többször módosított 552/2003. sz. törvény 5§, valamint a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház közoktatásáról szóló 1/2000. sz. törvény értelmében

a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Tornaljai Egyházközség 2.pályázatát hirdeti meg a Református Óvoda, Kolárova u. 693/3., Tornalja székhelyű intézmény igazgatói állásának betöltésére 2020. szeptember 1-jétől.

Kvalifikációs feltételek:

A pedagógiai és szakvégtzettségű alkalmazottokról szóló 138/2019 sz. törvény alapján megfelelő szakirányú pedagógiai végzettség

- minimum 5 év pedagógiai gyakorlat
- első atesztáció
- szlovák nyelv használata a hivatalos ügyintézésben

Egyéb feltételek:

- oktatási törvények ismerete
- erkölcsi feddhetetlenség, rendezett magánélet
- szervezői és kommunikációs készség
- a funkció betöltésének személyiségi és erkölcsi feltételei a keresztyén tanítás és erkölcs alapján
- református vallású és konfirmált egyháztagság
- kateketikai képzettség vagy ennek folyamatban lévő megszerzése előnyt jelent.

Benyújtáshoz szükséges dokumentumok:

- írásbeli jelentkezés a meghirdetett pályázatra
- a végzettséget és az első atesztációs vizsgát igazoló okirat hitelesített másolata
- igazolás a pedagógiai gyakorlatról
- erkölcsi bizonyítvány (3 hónapnál nem régebbi)
- szakmai önéletrajz
- az óvoda irányítására, fejlesztésére vonatkozó elképzelés (max. 1 oldal)
- a pályázó beleegyezése személyi adatainak felhasználására a személyi adatokról szóló 18/2018. sz. törvény alapján

A pályázatot kérjük **2020. június 15-ig** az alábbi címre eljuttatni:
Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Tornaljai Egyházközség
Šafáriková 1., 982 01 Tornaľa

A borítékra kérjük ráírni: „Pályázat-Óvoda” Ne nyissa fel!

A pályázókat írásban értesítjük a pályázat elfogadásáról, a meghallgatás helyéről és időpontjáról a meghallgatás előtt 7 nappal.

Ing.Dávid László s.k.
gondnok

Fazekas Ágnes s.k.
lelkipásztor

A Kárpát-medence Reformátussága

A MŰVÉSZET SZOLGÁLATÁBAN AZ „EMBEREBB EMBERÉRT” Beszélgetés a Kossuth-díjas Berkesi Sándorral

Egykori tanárom, kollégám, a nemrég Kossuth-díjjal kitüntetett Berkesi Sándor mesél életútjáról, több mint fél évszázados tapasztalatáról, felemelő pillanatokról, zenéről, tanításról és hivatásról.

Tanár úr egész életében a művészetet szolgálta. Már zeneakadémiai tanulmányai alatt Gárdonyi Zoltán zeneszerző, egyetemi professzor ajánlása alapján dr. Bartha Tibor református püspök úgy gondolta, hogy érdemes két évet várni a fiatal tanárjelöltre, hogy diplomával alkalmazhassa a pályakezdő karvezetőt. A püspök úr döntését az elmúlt évtizedek igazolták. A Debreceni Református Kollégiumban töltött több mint fél évszázad alatt Berkesi Sándor munkássága nemcsak a Református Gimnázium és a Kántus életére volt nagy hatással.

A Kollégiumi Kántust Maróthi György, a történelem-, ékeszszólas- és matematikaprofesszor alapította 1739-ben. A Debreceni Kollégium Kántusa azóta is Magyarország folyamatosan működő énekes együttese. Tagságát mindenkor a Debreceni Kollégium iskoláinak hallgatói és intézményeinek képviselői alkották. Berkesi Sándor 1967-ben került a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumának énektanáraként a Kántus élére. Vezetésével az énekkar a magyarországi kóruskultúra egyik jelentős képviselőjévé és az országhatárokon túl is széles körben ismert együttesé vált. Eljutottak huszonnégy országba, többek között az Egyesült Államokba, Kanadába, Angliába, Skóciába, a skandináv országokba, Németországba, Japánba, Dél-Koreába és Tajvanra; majd a 90-es évektől Erdély, Felvidék, Kárpátalja és Burgenland magyar gyülekezeteibe. A nemzetközi versenyeredmények mellett hazai kitüntetések is elismerték a Tanár úr és az általa vezetett énekkar munkáját: a kórus 1997-ben megkapta a Magyar Örökség-díjat, 2003-ban Debrecen város Pro Urbe díját.

Berkesi Sándor számára a legemlékezetesebb koncertek közül kiemelkedik Kodály *Psalmus Hungaricus*a, amelynek mind-egyik előadása mérföldkő jelentőségű volt. 1972. szeptember 17-én a pályakezdő karvezető az ország leghíresebb tenoristáját, Simándy Józsefet vezényelte a *Psalmus* szolistájaként. A koncert megvalósulása érdekében a Magyar Állami Operaház elhalasztotta évadnyitó előadását. Kodály művének legmegrendítőbb előadása a Kántus fennállásának 250. évfordulója előtt tisztelgő hangverseny volt. A zsúfolásig megtelt Nagytemplomban Birtalan József erdélyi zeneszerző Reményik Sándor versére komponált darabja is felcsendült, amelybe Birtalan belekomponálta a református magyarság himnuszát, a *90. zsolnárt*. A hangversenyt a Kossuth rádió rögzítette, és a közvetítés pontosan a romániai forradalommal egy időben zajlott. A legemlékezetesebb pillanatok között említi Berkesi Sándor, hogy Egerben a Kodály-művet Dobó István szarkofágja mellett is vezényelte.

A kórusművek szövegét a zeneszerző választja ki, így ez a zenei anyaggal tovább gazdagodva válik olyan mesterművé, amely a maga művészi összetettségében ábrázolja a valóságot. Tanár úr véleménye szerint az igazi remekművek a maguk kortalanságával minden időben vigasztalnak, bátorítanak és erősítenek.

A Zeneakadémián a II. világháború után megszűnt a katolikus és protestáns egyházzenei tanszak. „Sokan elhallgattak már. Szenci Molnár Albert még mindig énekelte a magyar századokat...” – elmélkedik Sütő András. Berkesi Sándornak a hite adott bátorságot, hogy a kedvezőtlen politikai helyzetben is képviselje a kántorképzés ügyét Debrecenben, amikor erre máshol nem volt lehetőség. Bátorság? Hit? Remény? A háromhetes tanfolyamok keretében kilencven-száz határon inneni és határon túli fiatal képzését vállalta. A zárókoncertek összkarának hangzása még ma is elevenen él a kórusvezető emlékei között. A munka a rendszerváltás után teljesebben ki a református iskolák kórustalálkozóin, amelyeken tizenhat-húsz kórus is rendszeresen részt vett. Annak ellenére, hogy Berkesi Sándornak -- aki a Kántussal hamarabb eljutott Amerikába, a nagyvilág számos templomában és szakmai versenyén vezényelte kórusait – szívügye volt, hogy a legeladottabb erdélyi falvak templomi gyülekezeteit is végiglátogassa. Az anyanyelvű zoltáréneklés a református egyház szertartásaiban mindig fontos helyet töltött be. Tanár úr munkásságában a kórusművek történelmi vonatkozásainak feltárása mellett meghatározó szerepet kapott a népzenei alapokon nyugvó magyar református egyházi zene ébresztése és megismertetése.

Berkesi Sándor a Kántus mellett hatalmas hittel és energiával irányított más kórusokat is: a Debreceni Orvostudományi Egyetem vegyes karát (1988–1996), a szlovákiai Fial Reformátusok Szövetsége kamarakórusát (1997–2004), a nagyváradi Partiumi Keresztény Egyetem vegyes karát (1996–2016). 2015 szeptemberétől a Sárospataki Református Kollégium vegyes karának vezető karnagya. Az oktatás minden szintjén tevékenykedett: zeneakadémistaként általános iskolás állami gondozott gyermekeket tanított, később középiskolában, majd főiskolákon, egyetemeken oktatott. 1991-től a Debreceni Egyetem Zene-művészeti Karának oktatója, 1999-től 2016-ig tanított a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen. Az elmúlt évtizedek alatt a Nagykovácsi Református Tanítóképző (1992–1993), a Sárospataki Református Teológia (1993–1994) és a nagyváradi Partiumi Keresztény Egyetem (1996–2016) vendégtanáraként is dolgozott. Mindig az vezette, hogy az éneklésen keresztül utat tudjon mutatni az ifjúságnak, így nemcsak zenei ízlésüket, hanem érték szemléletüket is formálta. 1999 és 2016 között, a Tiszántúli Református Egyházkerület és a Református Kollégium egyházzenei igazgatójaként is ezt képviselte. Tevékenységének összefoglalásaként a *Gyülekezeti énekiskolát*, valamint az *Ifjúsági énekeskönyvet* és a *Kórusgyűjteményt* is ezen vezérfonal mentén szerkesztette.

Berkesi Sándor kultúrateremtő munkásságának értékét

számos díj és szakmai elismerés jelzi, amely közül kiemelkedik a 2018-ban átvett Kossuth-díj, amelyet még ma is elfogódottan említ meg. „Máig nem akarom elhinni, hogy ekkora megtiszteltetés ért. Sokféle formában próbáltam segíteni, csak tettem a dolgomat.”

Bő fél évszázad tapasztalatával úgy látja, hogy az oktatásban nincs egyedüli és megfellebbezhetetlen módszer. Az elmélet mellett kiemelt szerepe van a gyakorlatnak. A karvezetés tanításában is hagyni kell a tanítvány személyiségét érvényesülni. A karvezetés lényege, hogy az ember önállóan és egyértelműen vezesse az együttesét. A kórusvezetést kegyelmi pillanatnak éli meg, amikor a tekintetek és a lelkek párbeszédéből áll össze a zene, amely az előadó és a közönség között is képes érzelmi kapcsolatot építeni.

Ennyi tapasztalattal a háta mögött is úgy látja, ideje hátrébb lépni. „Tudni kell időben abbahagyni a munkát.” De ahol egy ajtó becsukódik, ott egy másik kinyílik. A média világa sem idegen számára, hiszen négy évig volt a Kossuth rádióban saját

műsora, jelenleg pedig több mint egy éve énekórákat tart egy közösségi portálon. Széles körű munkásságát nem könnyű röviden összefoglalni: kórusvezető, ének-zene és karvezetés tanár, egyházzenesz, szerkesztő, egyházzenei igazgató. Ő egy szóban „néptanítónak” nevezi magát, aki Ádám Jenő és Gárdonyi Zoltán nyomdokain járva szolgált egész életében. Tanári munkásságát mindvégig Ádám Jenő szavai irányították:

„A zeneművészetben különleges nevelőerő rejlik..., a hangok között lélekre lelteni az, ami érdemes... Többet ér az egészséges, céltudatos szellem, a sugárzó szeretet. E szakmában azé az első szó, aki megtörölt már egy nedves orrocskát. Olyan tanítóé, aki hivatásában következetes, őrzi függetlenségét, személyében példamutató. Olyan nevelőé, akinek nemcsak több megbecsülésre van jussa, aki joggal vár bizalmat, hogy munkájában hite erősödjék. Pedagógiai optimizmus? Az! Kell, hogy az legyen. A legnagyobb munkáról van szó, melynek tartalma és célja: az emberebb ember.”

VÁRADI JUDIT/www.orszagut.com

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknek

Keresztényüldözés és koronavírus – kéz a kézben...

A szomáliai Al Shabaab iszlám félkatonai szerveződés felhívásában ez szerepel: Óvakodjon mindenki az olyan fertőzéstől, mint a koronavírus, mert ezt „a keresztes lovagok – azaz keresztyének – seregei hurcolják be az országba”.

Dr. Szilágyi Sándor, a Presbiteri Szövetség korábbi vezetője emailjében írja: „Ma megnéztem az M1 délelőtti adását, amelyben, az Evangélikus magazin című műsorban Fabiny püspök úr mutatta be az épülő budakeszi evangélikus templomot. Elmondta, hogy ezt a templomot a hitükért meggyilkolt keresztyén mártírok emlékének is szentelik, és falain 72 mártír nevét örökítik meg, közöttük református, katolikus és ortodox mártírok is lesznek. Említést tett arról is, hogy idén 75 éve végezték ki a nácik Dietrich Bonhoeffert (1945. április 9-én). Amikor cikkeink sora említi a Covid-19 járványt, ne feledkezzünk meg egy még súlyosabb járványról: a keresztyének irtásáról szerte a világon, de különösen Afrikában és Ázsiában. Jó lenne egy cikkben ezzel is foglalkozni, a Bonhoeffer-évforduló mellett”.

Testvérem sorai készítették arra, hogy az alábbi szomorú tényeket megosszam velem és olvasóinkkal.

Az OpenDoors nemzetközi szervezet, amely az üldözött keresztyéneket monitorizálja 130 országban, legújabb híreiben felhívja a világ figyelmét arra, hogy az afrikai Szahara alatti övezet országaiiban élő keresztyének kettős veszélynek vannak kitéve: a változatlanul heves üldözéseknek és a koronavírusnak. Mindkettőt nagy szegénységben szenvedik el. A legveszélyeztetettebb országok: Szudán, Nigéria, Etiópia, Szomália.

Etiópiában a kormányzat által a népesség nyomorának enyhítése céljából biztosított segélyekből csaknem teljesen kimaradnak a keresztyének. Olykor a muszlim környezetben még fizikai erőszakkal is számolniuk kell. Nem egy helyen fordul elő, például Szomáliában, Ugandában, Burkina Faso-ban, hogy egyenesen a keresztyéneket teszik bűnbakká a koronavírus járványért.

A szomáliai Al Shabaab iszlám félkatonai szerveződés felhí-

vásában ez szerepel: Óvakodjon mindenki az olyan fertőzéstől, mint a koronavírus, mert ezt „a keresztes lovagok – azaz keresztyének – seregei hurcolják be az országba”.

Az észak-nigériai Kaduna Szövetségi Államban a keresztyének a kormány által biztosított élelemdagnak mindösszesen egyhatodát kapják meg a muszlim családokhoz képest. Ebben a tartományban, valamint Plateau Tartományban március vége és húsvét között 31 keresztyént öltek meg és tették sokak otthonát lakhatatlanná.

Jasin A., a kelet-afrikai OpenDoors igazgatója nemrégben jelentésében ezt írta:

„Ez az időszak különösen is veszélyes az üldözött keresztyének és egyházak szempontjából. A járvány afrikai terjedésével a keresztyéneket vádolják mindenütt. Ebben a helyzetben az imádság az egyetlen olyan eszköz, ami eléri és megerősíti ezeknek a testvéreinknek a szívét a kétszeres félelemben: a keresztyénüldözőkkel és a koronavírussal szemben”.

Az OpenDoors honlapján olvashatunk imákat és mód van szolidaritásunk kifejezésére is ()

(Forrás: Quellen: BBC, Africa Centre, Open Doors)

Dr. Békefy Lajos - Bonhoeffer-díjas nyugalmazott református börtönlelkész

Máté elhívása

(Máté 9)

Kedves Olvasóink! Lassan itt a nyári szünet. Lehet, hogy ez most nem olyan nagy szám, hiszen az iskolák már jó néhány hete zárva vannak, így talán nem lesz olyan nagy változás a szünet. A nyári szünet küszöbén egy olyan történettel fogunk foglalkozni, amit szerintem ismertek.

Jézusnak 12 tanítványa volt. Legáltalában ennyien voltak a szűkebb tanítványi körben. Ezeket az embereket Jézus választotta magának. Elhívta őket a szolgálatra. Egy ilyen elhívással fogunk foglalkozni. Mégpedig Máté elhívásával, és az azt követő eseményekkel.

Máté vámszedő volt. Az volt a dolga, hogy a vámot, az adót beszedje az emberektől. Jól keresett vele. A vámszedők általában gazdag emberek voltak, mert sokszor sokkal több adót szedtek be, mint amennyit kellett volna. Nem nehéz meglátni, hogy nem voltak közkedvelt emberek abban az időben. Bűnös embereknek, árulóknak tartották őket. Máté sem lehetett túlságosan népszerű. Ott ült az asztalánál, és az emberektől beszedte az adót. Egy nap Jézus járt arra. Odalépett a vámszedő asztalhoz, és csak annyit mondott, hogy „Kövess engem”. Az evangélium csak annyit mond, kissé szűkszavúan, hogy Máté felállt, és követte Őt. De azért

ez nem volt olyan egyszerű. Otthagytta a pénzét, az asztalát, a hivatalát, az egész addigi életét. Mindent hátra hagyott egy ismeretlen ember hívásának engedve. Csak gondolatok bele egy kicsit. Ha ti lettetek volna Máté helyében, és odamegy hozzátok egy ember, akiről nagyon keveset tudtok, és azt mondja, amit Jézus mondott Máténak, mit tettetek volna? Követitek Őt? Otthagytok mindent, ami addig fontos volt? Bevallom őszintén, én sem tudom, hogyan reagáltam volna abban a helyzetben.

Amit látnunk kell ebben a történetben az az, hogy amikor Jézus elhívja az embert, akkor azt akarja, hogy valamit hátra hagyjon. Máténak a vámszedő asztalát, Péternek, Andrásnak a halászhajót. Amikor minket szólít, akkor nekünk is el kell hagynunk dolgokat, szokásokat. El kell hagynunk a gyűlöletet, becstelenséget, mások bántását. El kell hagynunk a bűnt. Ugyanis ezekkel a terhekkel nem tudjuk követni Jézust. Ő pedig éppen azért jött a világunkba, hogy bennünket a bűnből megszabadítson.

Ezt is mondja a történet folytatásában. Miután Máté követni kezdte Jézust, egy házban asztalhoz ültek. Oda ültek mellé a vámszedők és a bűnösök is. Amikor ezt a farizeusok meglátták, a tanítványokhoz fordultak azzal a kérdéssel, hogy miért teszi ezt? Miért vállal közösséget ezekkel az emberekkel? Őket mindenki elkerülte, nem tartottak velük kapcsolatot. Ezt Jézusnak is tudnia kellene. Erre Jézus azzal az ismerős mondattal válaszolt, hogy nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

A vámszedőknek szükségük volt arra, hogy Jézus megváltoztassa az életü-

ket. A bűnös embereknek szükségük van arra, hogy Jézus megtisztítsa őket, bennünket a bűneinktől. Ő azért jött erre a világra, hogy ezt megtegye. Azt pedig soha nem szabad elfelejtenünk, hogy mindnyájan bűnösök vagyunk. Szükségünk van Jézus gyógyítására.

Amikor meghalljátok Jézus hívó szavát, engedelmeskedjetez neki, hagyjátok el minden emberi gonoszsgót, és kövessétek Őt!

Imádság: Hálásak vagyunk Neked Úr Jézus Krisztus, hogy orvosként jöttél közeinkhez azért, hogy meggyógyítsd életünket. Olyan jó hallani, hogy Te megbocsájtod a mi bűneinket. Add, hogy tudjunk követni Téged, és el tudjuk hagyni a mi bűneinket. Ámen.

Aranymondás: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. János 8:12

Kraus Viktor

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál
Július

1. Sz. 2Móz 5	Mt 17,22-27
2. Cs. 2Móz 6,1-13	Mt 18,1-10
3. P. 2Móz 6,14-30	Mt 18,11-14
4. Sz. 2Móz 7,1-25	Mt 18,15-20
5. V. 2Móz 7,26-8,28	Mt 18,21-35
6. H. 2Móz 9	Mt 19,1-12
7. K. 2Móz 10	Mt 19,13-15
8. Sz. 2Móz 11	Mt 19,16-26
9. Cs. 2Móz 12,1-20	Mt 19,27-30
10. P. 2Móz 12,21-51	Mt 20,1-16
11. Sz. 2Móz 13	Mt 20,17-19
12. V. 2Móz 14	Mt 20,20-28
13. H. 2Móz 15	Mt 20,29-34
14. K. 2Móz 16	Mt 21,1-11
15. Sz. 2Móz 17	Mt 21,12-17
16. Cs. 2Móz 18	Mt 21,18-22
17. P. 2Móz 19	Mt 21,23-27
18. Sz. 2Móz 20	Mt 21,28-32
19. V. 2Móz 21	Mt 21,33-46
20. H. 2Móz 22	Mt 22,1-14
21. K. 2Móz 23	Mt 22,15-22
22. Sz. 2Móz 24	Mt 22,23-33
23. Cs. 2Móz 25	Mt 22,34-40
24. P. 2Móz 26	Mt 22,41-46
25. Sz. 2Móz 27	Mt 23,1-22
26. V. 2Móz 28	Mt 23,23-36
27. H. 2Móz 29	Mt 23,37-39
28. K. 2Móz 30	Mt 24,1-22
29. Sz. 2Móz 31	Mt 24,23-51
30. Cs. 2Móz 32,1-14	Mt 25,1-13
31. P. 2Móz 32,15-35	Mt 25,14-46

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT